

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: M. D.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Úřadu práce České republiky**, se sídlem Karlovo náměstí 1359/1, 128 00 Praha 2 – Nové Město, **v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,**

t a k t o :**I. Žaloba s e z a m í t á .****II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.****O d ů v o d n ě n í :**

Žalobkyně se žalobou podanou soudu osobně dne 2.10.2013 v zákonem stanovené lhůtě domáhala vydání rozsudku, kterým by zdejší soud uložil Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o přiznání příspěvku na bydlení ze dne 24.7.2013, a to do tří dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že je žadatelkou o dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení, a to z titulu nájmu bytu č. 524/5 v bytovém domě na adrese Drážďanská č. p. 39, Ústí nad Labem, na základě nájemní smlouvy uzavřené dne 23.5.2013. Žalobkyně dne 24.7.2013 žalovanému osobně doručila žádost o příspěvek na bydlení. Výzvou ze dne 24.7.2013, č.j. 132724/13/UL, jež byla žalobkyni téhož dne doručena, žalovaný žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě 8 dnů v návaznosti na podanou žádost o příspěvek na bydlení žalovanému doložila řádně sepsanou nájemní smlouvu s oběma majiteli výše zmíněného bytu. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala písemným vyjádřením ze dne 31.7.2013 v tom směru, že nemůže předložit nájemní smlouvu podepsanou paní R. B., jakožto druhým majitelem bytu č. 5, neboť ta již dne 28.1.2011 zemřela. Žalobkyně v žalobě dále uvedla, že vzhledem k tomu, že žalovaný ke dni 20.8.2013 ve věci nevydal rozhodnutí, žalobkyně podala dne 21.8.2013 k Ministerstvu práce a sociálních věcí, jakožto nadřízenému orgánu žalovaného, podnět dle ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“), k přijetí opatření pro nečinnost. Žalobkyně byla následně žalovaným výzvou ze dne 23.8.2013 vyzvána, aby ve lhůtě dalších 15-ti dnů předložila nájemní smlouvu podepsanou oběma vlastníky a vyjádřila se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala vyjádřením k podkladům ze dne 6.9.2013.

Žalobkyně v další části žaloby doplnila, že žalovaný ode dne 23.8.2013 ve věci neučinil žádný úkon. Vzhledem k této skutečnosti má žalobkyně za to, že žalovaný je nečinný, když ve věci její žádosti o příspěvek na bydlení nevydal rozhodnutí ve lhůtě 30-ti dnů od zahájení řízení dle ustanovení § 71 odst. 1 a 3 správního řádu. Žalobkyně v této souvislosti dodala, že v souladu s ustanovením § 79 odst. 1 správního řádu vyčerpala prostředky ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, neboť žalobkyně dne 21.8.2013 podala podnět k přijetí opatření proti nečinnosti, když ke dni podání žaloby nebyla nečinnost odstraněna, resp. žalobkyni nebyla poskytnuta žádná informace o opatřeních přijatých žalovaným nebo nařízeným správním orgánem na základě jejího podnětu. S ohledem na tyto skutečnosti má žalobkyně rovněž za to, že tím, že žalovaný po dobu tří měsíců nevydal rozhodnutí, je jí mimo jiné upírán přístup ke spravedlivému procesu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, a proto žalobně navrhl vydání shora zmíněného rozsudku.

Žalovaný prostřednictvím krajské pobočky v Ústí nad Labem spolu s písemným vyjádřením žalobě soudu zároveň předložil i správní spis. Ve vyjádření žalovaný stručně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. K samotné žalobě žalovaný předně uvedl, že krajská pobočka Úřadu práce České republiky nemá dle zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, samostatnou působnost, a z tohoto důvodu by žalovaným měl být toliko být Úřad práce České republiky se sídlem v Praze. Dále zpochybnil i místní příslušnost soudu. Žalovaný ve vyjádření též uvedl, že dne 19.9.2013 jím bylo vydáno rozhodnutí, jež bylo žalobkyni doručeno dne 2.10.2013. Tímto rozhodnutím byla žádost žalobkyně o příspěvek na bydlení zamítnuta. K tomuto žalovaný ještě doplnil, že předmětná žaloba byla zdejšímu soudu doručena dne 2.10.2013. Žalovaný rovněž namítl, že soud sice může žalovanému uložit, aby nebyl nečinný, nicméně mu nemůže uložit, aby vydal rozhodnutí o přiznání předmětné dávky státní sociální podpory. Vzhledem k těmto všem okolnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Žalobkyně v replice ze dne 29.10.2013 soud nejprve informovala, že v mezidobí od podání žaloby došlo k vydání rozhodnutí o její žádosti, které jí bylo doručeno dne 2.10.2013. Tato okolnost však dle žalobkyně nemění nic na skutečnosti, že žaloba byla podána důvodně, neboť na straně žalovaného došlo před oznámení tohoto rozhodnutí k průtahům v řízení. Z tohoto důvodu má žalobkyně vážný právní zájem, aby soud eventuálně konstatoval nečinnost žalovaného. K samotnému vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že v něm žalovaný toliko opakuje skutečnosti, jež jsou nesporné, když k nečinnosti, resp. k nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě, se žalovaný vůbec nevyjádřil. K námitce místní nepřislušnosti žalobkyně doplnila, že dle jejího názoru je žalovaným krajská pobočka Úřadu práce České republiky v Ústí nad Labem, a proto má žalobkyně za to, že žalobu podala v souladu se zákonem u Krajského soudu v Ústí nad Labem. K tvrzení žalovaného, že se žalobkyně žalobou domáhala vydání rozhodnutí, jež žalovaný není oprávněn vydat, žalobkyně namítla, že se toliko domáhala vydání rozhodnutí o žádosti o přiznání dávky, a nikoliv rozhodnutí o přiznání předmětné dávky sociálního zabezpečení. Z těchto důvodů proto žalobkyně na podané žalobě trvá.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání,

neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. se přitom po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Z právě uvedeného vyplývá, že se v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s.ř.s. nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení, která je správní orgán oprávněn vydat ve věci samé, tj. musí se jednat o materiální správní akt upravující hmotněprávní postavení účastníků správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zda-li měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud považuje za nezbytné se předně vypořádat s námitkou místní nepřislušnosti soudu a s námitkou označení žalovaného.

Dle ustanovení § 79 odst. 2 s.ř.s. platí, že *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*

Dle ustanovení § 7 odst. 3 s.ř.s. platí, že *ve věcech důchodového pojištění, úrazového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody a ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.*

Dle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o úřadu práce“), platí, že *tímto zákonem se zřizuje Úřad práce České republiky (dále jen „Úřad práce“), stanoví se jeho organizační členění a úkoly. Úřad práce je správním úřadem s celostátní působností.*

Dle ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona o úřadu práce platí, že *Úřad práce rozhoduje ve správním řízení v I. stupni prostřednictvím krajských poboček a generálního ředitelství, a že o odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce rozhoduje ministerstvo.*

Tvrzené nečinnosti se měl žalovaný dopustit v rámci správního řízení o žádosti žalobkyně o příspěvek na bydlení, tj. v řízení, jehož předmětem je jedna z dávek státní sociální podpory. Vzhledem k této skutečnosti se tedy probíhající soudní řízení věcně týká dávek státní sociální podpory, a proto, když k nečinnosti mělo právě dojít v řízení o přiznání jedné z dávek státní sociální podpory, je třeba pro účely určení místní příslušnosti soudu aplikovat ustanovení § 7 odst. 3 s.ř.s. Z tohoto ustanovení je patrné, že v souzené věci je místní příslušnost soudu určena bydlištěm žalobkyně, resp. tím, v obvodu jakého soudu má bydliště. Žalobkyně má bydliště v Ústí nad Labem, z čehož dle soudu vyplývá, že žalobkyně má bydliště v působnosti Krajského soudu v Ústí nad Labem. Z tohoto důvodu je místně příslušným k projednání podané žaloby zdejší soud.

Pokud se týká označení žalovaného, soud se zcela ztotožňuje s názorem, jenž byl ve vyjádření k žalobě prezentován krajskou pobočkou Úřadu práce České republiky v Ústí nad Labem, že žalovaným správním orgánem je výhradně Úřad práce České republiky, a nikoliv jeho krajská pobočka v Ústí nad Labem. V ustanovení § 1 odst. 1 zákona o úřadu práce je zřetelně stanoveno, že se zřizuje Úřad práce České republiky, jakožto správní úřad s celostátní působností. Z ustanovení § 5 odst. 1 zákona o úřadu práce sice vyplývá, že Úřad práce České republiky jako správní úřad s celostátní působností ve správním řízení I. stupni rozhoduje prostřednictvím svých krajských poboček, nicméně toto ustanovení dle soudu nelze vykládat v tom směru, že by jakkoliv stanovovalo samostatnou působnost krajských poboček, neboť ta vždy náleží výhradně Úřadu práce České republiky. Vzhledem k této skutečnosti proto v souzené věci může být žalovaným jediné Úřad práce České republiky. Na tomto závěru nemůže dle soudu ani cokoliv změnit skutečnost, že vyjádření k žalobě bylo sepsáno krajskou pobočkou Úřadu práce České republiky v Ústí nad Labem.

Dle ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s. platí, že *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*

Soudní praxe ohledně žalob proti nečinnosti dle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s. dovodila, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je nedůvodná, jestliže žalovaný správní orgán do doby rozhodnutí soudu o podané žalobě již např. o podané žádosti nebo o podaném odvolání rozhodl (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.1.2007, č.j. 9 Ca 71/2006-62, Sb. NSS 1426/2008).

Ze soudního spisu soud ověřil, že předmětná žaloba byla zdejšímu soudu osobně doručena dne 2.10.2013. Z předloženého správního spisu soud dále zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 10.9.2013, č.j. MPSV-UP/5109697/13/HMN, sp. zn. SZ/204581/2013/HMN (dále jen „rozhodnutí“), jímž byla žádost žalobkyně ze dne 24.7.2013 o příspěvek na bydlení zamítnuta, bylo žalobkyni doručeno dne 2.10.2013. Žalobkyně si jej tento den osobně převzala u držitele poštovní licence, když převzetí rozhodnutí potvrdila svým vlastnoručním podpisem na doručence č.j. 164527/13/UL 11451-13-UL, jež je založena ve správním spise.

Z předestřených skutečností je dle soudu zcela zřejmé, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu byla zdejšímu soudu doručena dne 2.10.2013, když zároveň ve stejný den, tj. dne 2.10.2013, bylo žalobkyni rovněž doručeno vyhotovené rozhodnutí o její žádosti o příspěvek na bydlení. S ohledem na dikci ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s., dle něhož soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, není jakkoliv sporné, že ke dni rozhodnutí tohoto soudu, tj. ke dni 3.2.2014, pominuly důvody, v nichž žalobkyně spatřovala tvrzenou nečinnost žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti o příspěvek na bydlení. Z tohoto důvodu tedy není možné, aby soud podané žalobě vyhověl. Pokud by totiž soud žalobě vyhověl, uložil by žalovanému v souladu s návrhem

petitu žaloby povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o příspěvek na bydlení, třebaže o této žádosti již bylo žalovaným v mezidobí rozhodnuto. Takovýto rozsudek by za daného skutkového stavu postrádal jakýkoliv smysl a odporoval by zásadě rozumného uspořádání vztahů mezi účastníky.

Za situace, kdy žalobkyně i přes objektivně prokázanou skutečnost, jež žalobkyně nikterak nezpochybňuje, že žalovaným již bylo před rozhodnutím zdejšího soudu o této žalobě rozhodnuto o její žádosti o příspěvek na bydlení, na podané žalobě nadále setrvává, nezbylo soudu než žalobu výrokem ad I. rozsudku dle ustanovení § 81 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítnout.

Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová